

lách menšinových do kompetence min. škol. Stran použití takového výjimečného opatření zákon příslušný úřad na nijaké předpoklady neváže. Stížnost také v posléze uvedeném svém bodu nenamítá, že by nař. povolením byl porušen býval zákon. Namítá toliko, že nař. výrok jest v rozporu se zásadami výnosu min. škol. z 28. září 1923 č. 92.710-I (věstn. V. ročník č. 124, str. 537), vytyčujícími předpoklady pro použití svrchu uvedené výjimky. Ježto však pouhý výnos min. podle ústavního řádu Čsl. republiky nemá povahu všeobecně závazné normy právní, nelze v tom, kdyby se byl úřad jím neřídil, spatřovati porušení zákona.

Č. 6653.

Pozemková reforma: * Nepřípustná jest námitka, že stpů navrhl podle § 26. náhr. zák. vklad práva vlastnického pro stát na nemovitosti, na nichž nebylo pravoplatně poznamenáno jich zamýšlené převzetí.

(Nález ze dne 18. června 1927 č. 13.403).

Prejudikatura: Boh. CCXC/26 adm.

Věc: Mikuláš P. a Ladislav P., spoluvlastníci velkostatku B. (adv. Dr. Vil. Magerstein z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu o vklad práva vlastnického pro stát.

Výrok: Stížnost se odmítá jako nepřipustná.

Důvody: Podáním z 27. února 1926 navrhl stpů u okr. soudu v Galantě, aby bylo na základě § 26 náhr. zák. na nemovitosti tam podrobně uvedené vloženo právo vlastnické pro čsl. stát a navrhl, aby o tom byli uvědoměni Jan P., býv. držitel svěření Pavla P. v Bratislavě a Mikuláš Edmund a Ladislav P. jako čekatelé tohoto býv. svěření.

Uvažuje o stížnosti do tohoto opatření podané, musel si nss především odpověděti na otázku své vlastní kompetence.

Dle § 26 náhr. zák. provedou soudy za předpokladů tam uvedených, a mezi nimi i tam, kde bylo podle tohoto zákona poznamenáno zamýšlené převzetí zabraných nemovitostí státem, k návrhu stpů-u na zabraném majetku vklad práva vlastnického pro stát čsl. Jest tedy opatření stpů-u především knihovním návrhem a soudy jsou povolány, aby zkoumaly, jsou-li splněny předpoklady § 26 náhr. zák., aby mohlo býti návrhu tomu vyhověno, a vyhově-li návrhu, aby usnesení své vlastníku způsobem zákonem předepsaným doručily. Rozhodují-li řádné soudy o takovém návrhu, jest po této stránce kognice nss-u podle § 3 a) zák. o ss vyloučena.

Pokud ovšem v opatření takovém spatřovati jest i výrok o tom, že nemovitosti zabrané stávají se vlastnictvím státu, předpokládající kladné vyřešení otázky záboru nemovitostí opatření dotčených i důsledků z něho pro vlastníka plynoucích, šlo by tu zajisté o výrok stpů-u o otázkách do jeho kogniční činnosti náležejících, tedy o právní moci schopné rozhodnutí (opatření) stpů-u jako úřadu judikujícího, jež by ovšem podléhalo kognici nss-u.

Stížnost namítá, že prý stpů učinil svůj návrh, ačkoliv poznámka zamýšleného převzetí dosud vůbec není knihovně zapsána, a ač o poznámce té nebyly zpraveny všechny osoby, jež měly býti uvědoměny, ať již jako zástupci svěřenského majetku, nebo jako osoby, jež jsou podle § 2 zák. z 3. července 1924 č. 179 Sb. povolány upravití dohodou poměry uvolněného svěřenského majetku, neb osoby, jež se svolením stpů-u staly se svoluvlastníky majetku býv. svěřenství. Ale pak jde v podstatě vesměs jen o výtky, že soud povolil vklad práva vlastnického přes to, že na nemovitostech opatřením dotčených nebylo dosud podle náhr. zák. pravoplatně poznamenáno zamýšlené jich převzetí, o nichž náleží — jak shora uvedeno — rozhodovati řádným soudům; jest tu proto kognice nss-u podle § 3 a) zák. o ss vyloučena.

Že by byl žal. úřad nař. opatřením podrobil své disposici nemovitostí záboru nepodléhající ať již proto, že vůbec záboru podrobeny nebyly, nebo že později záborového nexu byly zbaveny, nebo že byly aspoň vlastníkem podle §§ 3 a) a 11 záb. zák. nebo § 20 příd. zák. reklamovány, a že by tak byl žal. úřad způsobem zákonu odporujícím zasáhl do práv st-lům zákony o poz. reformě zaručených, stížnost nenamítá, a nemá proto nss možnosti, aby po této stránce nař. opatření podrobil kognici.

Č. 6654.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti: Dávce podle dávkových pravidel č. 143/22 podléhá také převod nemovitostí provedený smlouvou t. zv. smíšenou.

(Nález ze dne 20. června 1927 č. 13.720/26).

Věc: Miloslava Č. a Irena V. v P. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran dávky z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-lka Albertina K. společně s Miloslavou Č. a Irenou V. uzavřela smlouvu s obcí P. dne 4. srpna 1922, dle níž postoupila vzhledem k povolené parcelaci pozemku č. kat. . . . na zřízení ulice obci část pozemku tohoto ve výměře 956 m² a to jednak ve smyslu § 19 zák. z 18. dubna 1886 č. 40 z. z. česk., jednak z toho důvodu, že jim navzájem obec z veř. statku popustila dílec ve výměře 30 m².

Plat. rozkazem zem. inspekt. pro zem. dávky byla vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti částkou 440 Kč 96 h podle pravidel o obecní dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí dle vl. nař. č. 143/22. Odvolání proti tomu podané zamítl žal. úřad z důvodu, že právní jednání dle postupní smlouvy ddto v P. dne 4. srpna 1922 jest negotium mixtum, částečně uplatné a částečně bezúplatné; poněvadž pak podle § 4 sub 1. pravidel nejsou podrobeny dávce převody neúplatným jednáním právním mezi živými, nemůže se přiznati osvobození tomuto převodu nikoliv neúplatnému.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Spornou jest pouze otázka, zda převod, o který jde, jest neúplatným právním jednáním mezi živými, jaké § 4 č. 1. pravidel prohlašuje za